

Premis Ales a la Cultura

2013

Aquesta publicació recull els discursos pronunciats durant l'acte de lliurament del premi Ales a la Cultura 2013, atorgat a Jordi Sellas el dia 25 de maig a Can Trincheria, Olot.

Introducció

3

Ales a la Cultura a Jordi Sellas

5

Glossa de Joan Vilalta

8

Discurs de Jordi Sellas

10

Actuació musical de Santi Carulla, dels Sírex

16

Preàmbul

Tots els ciutadans i ciutadanes som agents culturals actius. Tots nosaltres, amb les nostres aportacions diverses, individuals o collectives, contribuïm a l'enriquiment del patrimoni cultural comú, fent indissociable la relació entre ciutat i cultura.

Des de la certesa de la responsabilitat compartida per tots i totes en el creixement de la nostra cultura ciutadana, ens cal el reconeixement a aquelles persones o entitats que s'hagin distingit especialment per la seva trajectòria, les seves actituds, els seus actes o altres mèrits en favor de la cultura local, en el convenciment que ens calen referents i models en els quals emmirallar-nos, i als qui ens cal retre un homenatge de gratitud.

Disposició

Per això, l'Ajuntament d'Olot, a través del seu Institut de Cultura, institueix els premis honorífics **Ales a la Cultura**.

Justificació

Ales a la Cultura pren el nom en referència formal a l'ala que llueixen la bandera, l'escut de la ciutat i l'anagrama de l'Institut de Cultura, però també, donar ales a la cultura simbolitza l'impuls que han aportat a la cultura de la ciutat aquelles persones que la rebin. Les ales han estat sempre una expressió de la llibertat, de l'audàcia, de l'obertura, de l'espiritualitat, de la creativitat i de molts altres valors inherents al fet cultural.

Olot, febrer de 2003

Premis **Ales a la Cultura**

L'alcalde d'Olot, Josep Maria Corominas, lliurant la joia que simbolitza el premi de les Ales a la Cultura a Jordi Sellas

Bona tarda, benvinguts a totes i a tots a l'acte de lliurament dels Premis Ales a la Cultura 2013.

Alcalde, director general de Creació i Empreses Culturals, regidores i regidors, premiats en altres edicions, amigues i amics, benvinguts a Can Trincheria, la casa de la cultura d'Olot.

En primer lloc, us vull expressar la meva satisfacció personal per, un any més, poder participar en aquest acte de lliurament del Premi en qualitat de regidor de Cultura. Us confesso que el lliurament de les Ales a la Cultura és un dels actes més simbòlics dels que es fan a Olot al llarg de l'any i un dels que ens fan més il·lusió.

I així ho penso, ja que es tracta d'un grup de persones (nosaltres) que ens hem posat d'acord per donar les gràcies a algú (en Jordi Sellas), per reconèixer-li la feina que ha fet al llarg de la seva vida i encoratjar-lo a continuar-ne fent. Actes d'agraïment com aquest diuen molt a favor d'una

societat, i avui em sento més orgullós que mai de pertànyer a aquesta ciutat i encara més de representar-la.

Quan parlem de ciutat ens vénen moltes imatges al cap. La ciutat són els seus carrers i places, els seus edificis singulars, el riu i els arbres... però les ciutats, sobretot, les fem les persones. Allò que més bé defineix una ciutat són les actituds, els valors i les accions de les persones que hi viuen; persones que l'estimen, que la comparteixen i, sobretot, que li donen caràcter.

És per això que avui Can Trincheria, aquesta casa dedicada a la cultura, obre les seves portes més que mai per fer-hi un acte modest, però molt simbòlic. Avui, amb aquest senzill homenatge que tot seguit començarà, l'Ajuntament d'Olot vol retre un reconeixement i agraïment a un d'aquests homes que fan que Olot sigui una gran ciutat. A un ciutadà actiu, generós i amic dels seus amics, en Jordi Sellas.

Jordi, avui et posarem físicament

unes ales a la solapa que esperem que t'acompanyin en el futur i que llueixis en les ocasions més especials. Llueix-les amb orgull al Botifarra Power, al Carnaval, a l'Escala en HI-FI o quan viatgis a Liverpool.

Jordi, amb aquestes Ales et volem dir moltes coses.

Volem que t'animin a continuar volant pel món de la cultura, a continuar fent feina per a la cultura popular i per a la cultura pop. I també volem que sentis el nostre més sentit agraïment per la tasca que has fet per a tots nosaltres.

Com a regidor de Cultura sovint m'aturo a reflexionar sobre la definició d'aquest concepte. El concepte de cultura és tan ampli que necessàriament l'hem d'acotar quan en parlem. Es diu de la cultura que és emoció, entreteniment, identitat, creativitat o promoció econòmica. Als anys 50 del segle passat, l'antropòleg americà Alfred Kroeber va compilar 164 definicions diferents del concepte cultu-

ra. Cadascun de nosaltres dóna un significat diferent a aquesta paraula.

Però avui dia un dels conceptes més emprats quan es parla de cultura és que és un element de cohesió social. Tothom ho afirma però ningú no ho concreta gaire, ja que el concepte de cohesió social també és difícil de definir. Per a mi, cohesió significa la unió de les parts d'un grup. I quan ens referim a una ciutat, ens referim als vincles que permeten la unitat dels seus ciutadans.

Una ciutat cohesionada és una ciutat que, tot i la pluralitat dels seus membres, gestiona i resol de forma positiva els conflictes i les tensions socials.

Una ciutat que garanteix el benestar de tots els seus membres.

Una ciutat que sap relacionar-se, que resol els seus problemes de forma pacífica, tolerant i solidària amb els més dèbils.

Una ciutat cívica, respectuosa amb

les diferències culturals, religioses i econòmiques.

Una ciutat on la diferència no esdevé una desigualtat.

Crec que la majoria de vosaltres estareu d'acord amb mi que la contribució d'en Jordi a la cultura d'Olot, allò que el fa mereixedor de les Ales que en acabar aquest acte l'alcalde li posarà, és en l'àmbit de la cohesió social. No és per la seva investigació erudita sobre la música pop, ni per haver estat un gran músic o escriptor, ni tan sols per haver estat el millor locutor de ràdio. Allò que fa que en Jordi sigui mereixedor de les Ales és el seu activisme cultural, el fet d'estar dotat d'aquell caràcter que algunes persones tenen per il·lusionar, per fer possible la mobilització a l'entorn de projectes que ens permeten relacionar-nos els uns amb els altres. I els projectes on en Jordi ha traslladat tota la seva energia han estat sobretot projectes culturals. Projectes com el de FANS (Fent Amics Nostàlgics dels Seixanta), que aplega bona

part de la generació d'olotins i olotines que tota la vida s'emocionaran amb la música pop d'aquell període extraordinari que va començar a finals dels 50 i va acabar a principis dels 70.

Avui podríem haver demanat a moltes persones que ens parlessin d'en Jordi, perquè és molta gent la que avui vol estar al teu costat. No podrà participar tothom a qui li hauria agradat, i hem escollit, en representació de tots, dues persones que senten un gran afecte per tu: en Joan Vilalta i un amic invisible.

Per acabar, deixeu-me que em disculpi en nom de l'Ajuntament per la limitació d'aquest espai. Sabíem per endavant que el lloc quedaria petit. No obstant això, hem decidit mantenir aquest acte a Can Trincheria perquè és un reconeixement a una tasca cultural i volem que tothom continuï identificant que aquesta és "la casa de la cultura" a Olot i volem que continuï sent el referent per a totes aquelles persones que tinguin propostes, idees

i projectes relacionats amb la cultura.

Res més. Continuem amb aquest agraïment públic, per tal de poder dir, en veu ben alta: Gràcies, Jordi. Gràcies en nom de la cultura i de la ciutat d'Olot.

Paraula d'Stone.

Josep Berga

Regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Olot

Els companys, amics i els membres de la junta de FANS estem igualment admirats i contents també que avui es faci aquest reconeixement amb les Ales a la Cultura a un olotí com és Jordi Sellas.

Sabem que en Jordi és una persona activa, que el cap sempre li bull, i de ben segur que ara, amb aquestes Ales a la Cultura, ja està pensant en nous projectes.

De fet, la cultura abraça moltes facetes. En Jordi n'ha tocat unes quantes. Ja de ben jovenet el recordem quan prenien part en les campanyes del "Nadal del pobre" de Ràdio Olot. A la ràdio, en Jordi hi ha viscut una llarga etapa, produint programes musicals com a ell li agrada.

Però si hem de destacar un programa que presentava i dirigia, va ser aquell famós "Cilindrada", un programa del món del motor amb entrevistes, comentaris, anècdotes i transmissions en directe "a peu de carretera", com ell solia dir.

També el recordem per les Festes del Tura en la retransmissió en directe del ball dels gegants, nans i cavallets. A vegades, entrevistava persones conegudes i populars amb una sèrie de detalls tan complicats que fins i tot els que l'escoltàvem no aconseguíem entendre. Però en Jordi és a tot arreu; el recordem a les cavalcades de Reis, a Rialles, al Carnaval d'Olot, etc.

Com podeu veure, en Jordi toca moltes tecles, entre les quals la música, potser la més important; és un autèn-

tic romàntic i fan nostàlgic. No és estrany, doncs, que, a partir del programa musical "Tots som pop" de Ràdio Olot, aconseguís reunir tots aquells grups olotins dels anys seixanta sobre un escenari en un concert multitudinari que es va celebrar l'any 1999 a la plaça Major per les Festes del Tura. D'aquí en va sortir l'Associació FANS, que presideix des de la seva fundació i que ja ha complert els deu anys de vida.

Potser en Jordi només té una frustra-

ció a la seva vida: la de no haver sabut portar el ritme tocant la bateria.

Ara, potser, amb aquestes Ales a la Cultura s'anima també a aprendre a tocar-la.

Estem segurs que aquest reconeixement el motivarà encara més a volar amb èxit per fer tot allò que es proposi.

Jordi, que aquestes Ales no siguin per volar fora d'Olot, sinó que serveixin per volar per sobre d'Olot.

Per acabar, només vull afegir que, com tu vas dir una vegada molt encertadament: "El futur és la prolongació del passat"; per tant, si ho comptem bé, tampoc fa tant d'aquella nit, d'aquell dia. Així doncs, podem pensar que el futur encara és nostre.

Moltes felicitats!

Joan Vilalta

Bona tarda a tothom i moltes gràcies per ser aquí en aquest acte tan important per a mi.

M'és difícil estar en aquest costat de la taula, estic més acostumat a fer homenatges que a rebre'ls. Per aquest motiu, encara que no sé com posar-m'hi, estic molt content i orgullós d'ésser aquí. També molt nerviós i sorprès.

Moltes gràcies a l'Ajuntament d'Olot i a l'Institut de Cultura per haver-me escollit i deixar-me entrar en aquesta llista de persones que han fet coses per a la ciutat i per a la gent de la ciutat. Una llista oberta que, any a any, s'omplirà de noms i persones que han dedicat moltes hores en aquest ventall tan ampli anomenat cultura. No sé qui ho va dir, però és ben cert: "La cultura és vida".

Estic molt satisfet amb aquesta distinció, Ales a la Cultura, entre moltes altres coses perquè podré repartir una bona part de les plomes que componen aquestes Ales a tots els que m'heu ajudat a fer realitat tots aquests pro-

jectes, i a tots els que una vegada o una altra heu format part de l'equip de persones que, juntes, hem fet possible tantes coses, gent extraordinària i bons amics, amb els quals hem compartit el que inicialment només era un somni personal.

A l'entramat d'aquestes Ales d'avui s'hi troben infinitat d'amics i companys que ara sí que estaran tocats de l'ala de veritat, tal com dèiem sempre abans d'iniciar qualsevol dels molts projectes que hem fet.

Sé que és difícil treballar al meu costat, m'agrada tenir-ho tot controlat (no com avui) i que una de les meves màximes, manllevada d'Enzo Ferrari, és: "La millor victòria és la següent". Per aquest motiu us dono les gràcies per la vostra paciència, comprensió i amistat.

Gràcies a tots els que, en un moment o altre, heu estat al meu costat; sense vosaltres no hauria sigut possible arribar fins aquí. És veritat que hem fet un llarg recorregut, hem viscut aven-

tures de tots colors. I hem fet camins i coses que érem incapaços d'imaginar quan vàrem començar.

És evident que em vull referir tant als que heu format part de les juntes directives, com a tots els que heu vingut als actes que hem organitzat. Els uns, sense els altres, no hauríem pogut fer res del que hem fet.

Sens dubte, el perquè de tot plegat i la gran protagonista de tot això és la ràdio!, la meva gran afició, el meu *hobby*. No sé si sabia viure sense ràdio. De petit, ja buscava on eren les persones que hi parlaven a dins, i em preguntava com hi havien anat a parar. Una mica més gran, i amb motiu del programa "El Nadal dels pobres", on es feien actuacions musicals en directe i la gent votava i feia una aportació econòmica per ajudar els més necessitats, vaig entrar per primera vegada als estudis de Ràdio Olot amb l'Esteve Sellabona, actual secretari de FANS. Aquell va ser el nostre debut musical, fent una versió dels Hermanos Calatrava. No ens va votar ningú! Nosal-

tres mateixos vàrem trucar a l'emissora i vàrem donar cinc duros per la nostra actuació. D'aquesta manera no vam quedar els últims... Màrqueting d'aquell temps...

Que lluny queda aquell 1965 quan vaig descobrir els Beatles, aquella colla de "peluts i sense solfa", tal com deia el meu pare!

L'any que, en el decurs de les festes del meu barri, Montolivet, en Leslie dels Sírex em va fer pujar a l'escena-

ri per fer-me unes preguntes davant de tot el públic... no sabeu la vergonya que vaig passar... Els Sírex! Eren els meus ídols! Jo tenia 12 anys i havíem passat gairebé tota la tarda parlant amb ells, érem tots molt joves. Aquella va ser la primera vegada que pujava a un escenari, davant de tot el públic, la plaça era plena de gom a gom. Aquell va ser el meu primer minut de glòria perdut! No vaig saber dir ben res...! Us prometo que em vaig jurar a mi mateix que no em tornaria a passar mai més!

Després vam fer un conjunt: ens dèiem Los Alaska. Havíem escollit aquest nom perquè el vàrem descobrir com un lloc inèdit en una bola del món que teníem a casa i que encara conservo. Va ser un fracàs. El primer "bolo" el vàrem fer per l'aniversari de qui és ara el tresorer de FANS, J.M. Soler. Fèiem totes les cançons dels nostres ídols, Los Sírex, però us puc garantir que no ens assemblàvem de res als originals. Aquell va ser el primer i únic "bolo" de Los Alaska. (Històric!)

Després, el 1968, vaig entrar a la Universitat Laboral de Tarragona. Allà vaig estudiar Arts Gràfiques i, els caps de setmana, feia radiofonisme a les emissores de l'escola.

Després de la Laboral, el 1971 vaig fer la Maestría de Artes Gráficas als Salesians de Sarrià a Barcelona. A part d'aprendre molt bé l'ofici, també vaig descobrir la música progressiva i els grans concerts de l'època, Radio Luxemburgo i Ràdio Joventut, entre altres.

Recordo amb molta emoció les trobades clandestines que fèiem a Montserrat, on el jovent d'aquell temps intentàvem lluitar per la llibertat de Catalunya. Nosaltres érem els representants de la colla de les Fonts, i ens deien els representants de la Garrotxa. Allà, a la muntanya de Montserrat, organitzàvem els famosos aplecs de Santa Cecília.

El 1972 vaig tornar a casa. El Sr. Pere Alzamora em va donar un bon cop de mà deixant-me entrar a casa seva per fer d'impressor. Aquí va ser on de veritat vaig aprendre els secrets de l'ofici que m'agrada; va ser tan important aquell cop de mà, que estic molt orgullós de ser, ara, un dels més antics de l'empresa.

En aquells anys vaig formar part de la redacció del setmanari *Olot Misió*, el més revolucionari i progressista de la ciutat. Amb la colla de les Fonts vàrem organitzar la Setmana Catalana i ens la varen prohibir per ordre governativa.

Va ser el 1973 que, amb la que aleshores era la meva xicota, i ara és la meva dona, la Teresa, vam anar a trobar en Joan Grau, de Ràdio Olot, per iniciar una col·laboració radiofònica. La primera feina que ens va demanar va ser una entrevista amb La Trinca, que va venir a les festes del barri de Sant Miquel. Aquest va ser el primer reportatge d'una llarga quantitat d'entrevistes a tots els cantants i artistes de teatre que passaven per la ciutat. Gràcies a la ràdio vam tenir el privilegi

de conèixer molts famosos d'aquell temps.

La mili a Saragossa, i tot seguit, com era normal, el matrimoni amb la Teresa, mentre continuàvem col·laborant amb l'emissora, ara, a més a més, fent torns de continuïtat i programes diversos.

Va ser el 1977 quan vàrem iniciar el programa "Cilindrada", inicialment dedicat només al món del motor de competició, que va durar més de 20

anys en antena. Es va convertir en el gran magazín dels dissabtes a la tarda; tot el programa es feia en clau d'humor, música i competició. Vàrem formar un gran equip de persones, els millors especialistes en cada modalitat, vam arribar a ser el referent de l'època per a molts programes de ràdio. La gent encara recorda la famosa "Cabreta", la cançó que es va convertir en un himne, que posàvem sempre, a cada programa, per dedicar-la al més "trempat" de la setmana.

Anècdotes GP de Mònaco des de St. Privat (tecnologia punta) Ray Charles a Girona.

D'aquest programa en va sortir l'Escuderia Olot Competició, de la qual vaig ser el president fundador. El cas és que érem una colla d'amics que, amb molta feina, vàrem aconseguir posar aquesta escuderia entre les millors de l'Estat. Encara se'n recorden, de la Pujada a Batet i del Rallye Olot! Vàrem ser la primera escuderia estatal a participar al París Dakar i cofundadors del Zanini Racing.

Després d'un temps per diverses emissores i cadenes de ràdio, es va formar SF Comunicació, una assessoria de relacions públiques i premsa d'equips de competició. Per aquí varen passar equips tan punters com el Central Hispano 20 (Riera Racing), el Robert Mercader (Jordi Ventura), el Garatge Internacional (Jordi Vidal), l'Automòbil Club d'Andorra, La Baja Aragón, etc.

Un pas per les juntes directives de Rialles i el Club Natació Olot.

Arribem al 1997. De la mà d'en Jordi Sellas Ferrés, s'inicia el programa que es va convertir en el "Tots som pop". El primer any va ser un debat entre pare i fill sobre les diferències entre la música actual i la dels anys 60. L'any següent, en el mateix programa es porten protagonistes dels anys 60 a Olot. Aquí començà el projecte del macroconcert de les Festes del Tura, amb tots els grups locals dels anys 60. El programa va continuar el 1999 sempre amb convidats importants i música dels 60. Aquesta vegada el tècnic de so era en Xavier Sellas Ferrés. El pro-

grama, que va continuar fins al 2001, s'emetia per diverses emissores de la cadena i la tècnica de so era la Teresa Ferrés.

El 2002 es formalitzen els tràmits de FANS, que vol dir Fent Amics Nostàlgics dels Seixanta. La primera intenció va ser anomenar-se FANS, i després vàrem buscar el perquè. Vam posar *nostàlgics* perquè no vam trobar cap paraula més adient i, a més a més, hi donava un toc de "conya" que ja ens agradava, però més que nostàlgics som una colla de romàntics amb ganes de passar-ho bé amb la que va ser la nostra cultura de joves. Sabem que aquell temps no tornarà mai més, i només pretenem "reivindicar el valor d'un temps passat". De fet, ja és sabut que "el futur és la prolongació del passat..." i ara sabem que "escoltar una cançó d'aquell temps és com sortir d'una mena d'amnèsia tot recuperant un instant del passat". Això ho dèiem en el programa de mà del gran concert del 1999.

Els estatus diuen: "Promoure i fo-

mentar la cultura i la música pop, que s'originà a finals dels anys 50 i que té el seu màxim exponent durant els anys 60 i principis dels 70. Malgrat els anys que han passat, alguns dels millors intèrprets de l'època continuen en actiu, demostrant la seva validesa i ratificant-se com a base mestra de la música que ha arribat més tard.

Des de llavors han estat 10 anys d'activitats extraordinàries, hem enregistrat un CD amb els conjunts de FANS, hem portat, a la Gala de FANS i als *guateques* i festes que organitzem, els millors artistes d'aquells anys seixanta, hem voltat per Europa per veure els cantants i grups més emblemàtics —a Liverpool ja ens volen dedicar una plaça, igual que a Eivissa i a Tomelloso. Un cop l'any omplim Olot de *hippies*, hem fet l'Escala en HI-FI, el que inicialment havia de ser una festa privada s'ha convertit en la festa que fa més riure. I el més important: hem recuperat la il·lusió, i les ganes de fer coses, de tots aquells joves dels 60, que, abans de FANS, només coneixien el sofà de casa.

Curiosament, tenim socis d'arreu de Catalunya i amics a tot arreu. Ara estem preparant un DVD i, si podem, el llibre, tot per deixar constància que els anys seixanta varen ser iguals a Liverpool, que a Madrid, Barcelona, Girona i Olot, això sí, amb certa diferència temporal, i, a certa distància, però van ser calcats. "Això algú ho ha de dir...".

Un dia vaig llegir una frase que deia: "Si recordes els seixanta és perquè no els has viscut", i això és ben veritat. Varen passar tan ràpid, que no ens en vàrem adonar, perquè n'érem els protagonistes. És amb el pas del temps que ens hem adonat de la importància dels canvis d'aquells anys. Bons o dolents, eren els anys de la nostra joventut.

Diuen que a John Lennon, quan era molt jove, a l'escola, li varen demanar què volia ser quan fos gran, i ell va contestar: "Jo vull ser feliç". I la professora li va dir: "Tu no has entès la pregunta", i en Lennon li va contestar: "Vostè no ha entès la vida...!".

Aquest caldria que fos un propòsit per a tothom. La llàstima és que, quan pensem tot això, és quan tenim més records que projectes i ens hem fet grans sense adonar-nos-en.

També algú va dir: "Ens passem la vida mirant què passa i el que passa és la vida".

A FANS ens ho hem passat bé fent feliç molta gent, i això, amb els temps que corren, té un valor afegit extraordinari. Per aquest motiu estem tots

satisfets.

Moltes gràcies per aquesta distinció, aquest reconeixement i aquestes Ales, que ens fan a tots més forts i ens donaran l'embranchida necessària per tirar endavant ara que sembla que ja ho hem fet tot. Són més de 10 anys; vulguem-ho o no, ara ja hem fet història; aquestes Ales ho corroboren, i de vegades la inquietud ens pot portar a altres projectes.

Gràcies, moltes gràcies a tots. Estic molt content i orgullós d'aquestes Ales, tant que per això les comparteixo amb tots vosaltres, que sempre heu sigut aquí.

Com m'ha dit una amiga meva: "L'essencial es diu amb senzillesa".

Jordi Sellas

Actuació musical de Santi Carulla, dels Sírex

2013

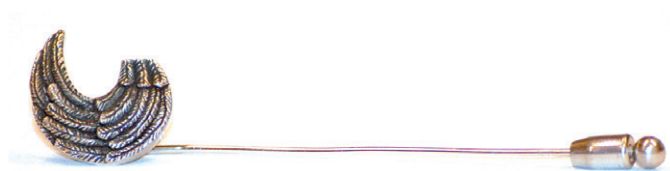
Després dels parlaments, l'acte de lliurament de les Ales a la Cultura a Jordi Sellas va comptar amb l'actuació sorpresa de Santi Carulla, dels Sírex.

Actuació musical de Santi Carulla, dels Sírex

2013

El guardó: una joia disseny de l'artista Imma Vinyals.

Olot, 2013

Edita:

© dels textos: els autors respectius

© de l'edició: ICCO

Fotografies interior:
Ajuntament d'Olot

Fotografia guardó:
Roger Ortiga

Fotografia coberta:
Marcel Prades

Maquetació:

2013

Jordi Sellas